

Још се у БиХ нису честито слегле страсти које је својим текстом о неизбјежном отцијепљењу Републике Српске узбуркао бивши правни савјетник ОХР-а Метју Периш, а у медијима је осванула изјава Хенрија Кисинџера да је Босна и Херцеговина вјештачка творевина коју би, у циљу коначног расплета балканске драме, требало – демонтирати!

Некадашњи амерички државни секретар устврдио је како су Срби, Хрвати и Бошњаци присиљени да живе у БиХ коју су западне силе непромишљено (односно глупо, како је и рекао сам Кисинџер) признале као државу, као и да босански језик и босанска култура не постоје, што ће рећи да не постоје ни Босанци! Зато би, поручује, било најбоље дозволити Србима и Хрватима да оснују своје државе или да се припоје Србији и Хрватској, а на остатку територије омогућити стварање муслиманске државе!

Добро јутро, Колумбо, помислио би свако ко је у посљедње двије деценије иоле зажелио дуговјечан мир и нормалан живот овдашњим народима. Наравно, Периш и Кисинџер нису ни прве ни посљедње стране дипломате које су отворено проговориле о шансама БиХ да осване у атласима будућности, мада је прилично индикативно што се такав глас са западне стране чује све чешће. Проблем је што он увијек долази од бивших званичника, што права истина мора да чека њихове мемоаре, интимна признања, неслужбене исказе. Почев од оних првих међународних посредника који су нам мрсили памет током грађанског рата до свих наовамо.

Међутим, иако се цјеловита, мултиетничка, грађанска држава спомиње још само на предизборним митинзима бошњачких партија СДА, Странке за БиХ и СДП, далеко од тога да су званична западноевропска и америчка политика спремне да признају "глупост" којом су унесрећиле и ојадиле четири и кусур милиона људи. Много извјесније је да ће се из Брисела (читај: сарајевске канцеларије ОХР-а) наставити да одзвања пјесма о европском путу, уставним реформама и сличан репертоар испразних, стереотипних порука у које нико од њих ни сам не вјерује. Све до једном!

Откривање Босне?

Пише: Ђорђе Вуковић
субота, 18 септембар 2010 14:33

Много извјесније је да ће се из Брисела (читај: сарајевске канцеларије ОХР-а) наставити да одзвања пјесма о европском путу, уставним реформама и сличан репертоар испразних, стереотипних порука у које нико од њих ни сам не вјерује. Све до једном!

С друге стране, иако таква теза звучи сулудо – у овом тренутку у будућност БиХ највише вјерује Република Српска?! Ево образложења. Уз непрестано опирање унитаризацији БиХ и развлашћивању ентитета, уз судбоносну одбрану од физичког и духовног насиља којем је годинама изложена, а које има за циљ још једну и коначну масовну српску сеобу преко Дрине или фабриковање босанске нације, уз толико снажну и безусловну заљубљеност у Србију, Република Српска се још заклиње у Дејтонски споразум, документ који БиХ гарантује као државну заједницу (два ентитета и три конститутивна народа, али ипак државу). Зашто? Зато што су изразито лоша искуства из непосредне историје разоружала државотворни ентузијазам и националну одважност лидера Срба из БиХ, који од свега што је изван постојећег политичког и правног оквира зазиру као од авантуризма, лутрије, самоугрожавања? Зато што се плаше да тражећи државу не изгубе ентитет? Зато што страхују да је такав расплет немогућ без неког новог рата, који не желе и не могу да воде? Зато што сумњају да за њихову судбину поново нико неће имати слуха, ни САД, ни Европа, ни Русија, ни Србија? Зато што оклијевају, чекају повољније међународне прилике, знају нешто што је у овом тренутку далеко од ушију јавности?

Уз непрестано опирање унитаризацији БиХ и развлашћивању ентитета, уз судбоносну одбрану од физичког и духовног насиља којем је годинама изложена, а које има за циљ још једну и коначну масовну српску сеобу преко Дрине или фабриковање босанске нације, уз толико снажну и безусловну заљубљеност у Србију, Република Српска се још заклиње у Дејтонски споразум, документ који БиХ гарантује као државну заједницу.

Звучи парадоксално, али упркос томе што би сваки референдум о самосталности

Откривање Босне?

Пише: Ђорђе Вуковић

субота, 18 септембар 2010 14:33

Републике Српске или њеном уједињавању са Србијом потврдио једногласно ЗА, у политичким круговима али и међу тзв. обичним људима влада увјерење како би, под условом да бошњачке вође зауставе агресивне нападе на Устав властите земље и одустану од суманутих и искључивих замисли о Босанцима, дејтонска БиХ могла да се одржи као државна заједница у којој је Републици Српској довољно комотно. Уосталом, сваки разговор о референдуму и самосталности РС, односно о немогућој и неодрживој БиХ, није долазио као посљедица самониклих политичких визија и стремљења српских лидера у Бањалуци, већ као реакција на покушаје рушења Дејтонског споразума из Сарајева. Ниједном за све ове године у Републици Српској се није зачуо глас о "независности за" (самостално егзистирање, припајање матици, аутономан улазак у Европску унију и слично), већ искључиво "независност од" (централизације и унитаризације, "бошњакизације" итд). Није сувишно примјетити и чињеницу да ставове о неодрживој БиХ уз постојећи однос према Србима и Републици Српској не заговарају неки националистички покрети или радикалне партије, већ српски представници који раде у заједничким државним органима, у Предсједништву БиХ, Савјету министара, Парламенту и Дому народа. То би ваљда могло да значи како су право стање и перспективу државе, односно истинске намјере Бошњака и међународних мисионара у БиХ понајбоље сагледали они који су им били најближе. Једина разлика је у томе што Овен, Билт, Роуз, Периш и слични то могу „ладно“ да запишу у мермоарима, док српски аналитичари морају да уобзире приликом сваке расправе о судбини БиХ.

Другим ријечима, то што се држава коју су шефови Хенрија Кисинџера и Метјуа Периша изнудили томахавкама, санкцијама, силом и неправдом, данас указује као оличење глупости – најмање је заслуга и кривица Срба. Но, глупост би била безнадежна да нема Републике Српске!